

La Comédiathèque

Ο Τυχερός Αριθμός

Jean-Pierre Martinez

Το κείμενο αυτού του θεατρικού έργου είναι διαθέσιμο για δωρεάν λήψη.
Ωστόσο, απαιτείται άδεια από τον συγγραφέα για οποιαδήποτε δημόσια
παρουσίαση. Για να επικοινωνήσετε με τον Jean-Pierre Martinez και να
ζητήσετε άδεια για την παρουσίαση ενός από τα έργα του:
<https://comediatheque.net/>

Ο Τυχερός Αριθμός

Ζαν Πιερ Μαρτίνεθ

Ο Τάκης και η Σοφία έχουν καλέσει τους φίλους τους, τον Νίκο και την Ελένη, για δείπνο. Όμως η Ελένη φτάνει μόνη της. Μόλις έμαθε ότι το αεροπλάνο που μετέφερε τον άντρα της πίσω στην Αθήνα συνετρίβη στη θάλασσα. Ενώ παρακολουθούν τις ειδήσεις μαζί με την Ελένη για να μάθουν αν ο άντρας της είναι ανάμεσα στους επιζώντες, ο Τάκης και η Σοφία ανακαλύπτουν ότι έχουν κερδίσει τον πρώτο αριθμό στη λαχειοφόρο αγορά...

Αυτή η επιτυχημένη κωμωδία έχει ήδη ανέβει σε σκηνές σε όλο τον κόσμο.

Χαρακτήρες :

Τάκης

Σοφία

Ελένη

© La Comédiathèque

Το σαλόνι ενός διαμερίσματος. Ένας πρωτοποριακός πίνακας είναι ακουμπισμένος στο πάτωμα, στον τοίχο στο βάθος. Σε μια γωνία, ένα στολισμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Το τηλέφωνο χτυπάει και ακούγεται το μήνυμα από τον αυτόματο τηλεφωνητή.

Τάκης – Καλημέρα! Φτάσατε στον Τάκη και τη Σοφία. Αυτή τη στιγμή είμαστε προσωρινά στη φυλακή, επειδή δεν πληρώσαμε τον λογαριασμό του τηλεφώνου μας, αλλά μπορείτε να μας αφήσετε μήνυμα μετά τον χαρακτηριστικό ήχο. Θα σας καλέσουμε μόλις μας αποφυλακίσουν. Μιλήστε, σας ακούμε...

Ηχος μπιπ, και ακολουθεί το μήνυμα που αφήνει ο Νίκος:

Νίκος – Έλα, γεια σου, Νίκος εδώ. Τι κάνεις; Α, ναι, χαζός είμαι, δεν μπορείς να μου απαντήσεις... Λοιπόν, όλα εντάξει για απόψε, αλλά...

Μπαίνει ο Τάκης. Φοράει παλτό και κρατάει μια σακούλα με ψώνια στο χέρι.

Νίκος – ...θα φτάσουμε κατά τις 20:30. Το αεροπλάνο μου προσγειώνεται στο αεροδρόμιο της Αθήνας. Μέχρι να πάρω λεωφορείο, να αφήσω τη βαλίτσα στο σπίτι και να ξεκινήσουμε με την Ελένη... Α, και κάτι ακόμα, ευχαριστώ για τη βαλίτσα. Θα την επιστρέψω κιόλας. Λοιπόν, τα λέμε σε λίγο! Και μη σκοτίζεστε. Είναι απλώς ένα φιλικό δείπνο...

Ο Τάκης πάει στην κουζίνα να αφήσει τα ψώνια και επιστρέφει κρατώντας ένα μεγάλο πλαστικό μπουκάλι με φτηνό κρασί. Βγάζει το παλτό του και βγάζει από ένα ντουλάπι μια όμορφη καράφα. Ξεβιδώνει το πόμα από το πλαστικό μπουκάλι, βάζει ένα χωνί στο στόμιο της καράφας και τη γεμίζει. Μπαίνει η Σοφία.

Σοφία – Γεια! Τι κάνεις;

Τάκης – Ο Νίκος πήρε τηλέφωνο. Θα αργήσουν λίγο.

Σοφία – Καλύτερα έτσι, γιατί ούτε εμείς είμαστε έτοιμοι...

Βγάζει το παλτό της.

Σοφία – Κάνει κρύο εδώ μέσα, ε; Είναι χειρότερα κι από έξω...

Τάκης – Έκλεισα τη θέρμανση. Δεν υποτίθεται ότι πρέπει να κάνουμε οικονομία;

Η Σοφία παρατηρεί επιτέλους τι κάνει ο Τάκης.

Σοφία – Τι κάνεις εκεί;

Τάκης – Βάζω το κρασί στην καράφα. Πρέπει να "αναπνεύσει" λίγο πριν το πιούμε. Έτσι λένε, γίνεται καλύτερο.

Σοφία – Ίσως δεν χρειαζόταν να πάρεις τόσο καλό κρασί... Αν είναι να κάνουμε οικονομία, καλύτερα στο κρασί παρά στη θέρμανση...

Τάκης – Δεν είμαι σίγουρος ότι είναι καλό κρασί. Ήταν σε προσφορά στο σούπερ μάρκετ της γειτονιάς. Ένα ευρώ το λίτρο. Δεν βρήκα κάτι φθηνότερο...

Σοφία – Τότε γιατί το βάζεις στην καράφα;

Τάκης (*ειρωνικά*) – Το προτείνει ο οινοπώλης του σούπερ μάρκετ. Για να αναδείξει όλα τα αρώματά του από κόκκινα φρούτα και βανίλια. Με μια υποψία σταφυλιού... (*Σοβαρεύεται*) Αλλά αν θες, μπορούμε να βάλουμε το πλαστικό μπουκάλι κατευθείαν στο τραπέζι...

Σοφία – Η καράφα είναι μια χαρά...

Τάκης – Και δεν μπορεί να του κάνει κακό να "αναπνεύσει". Το φτηνό κρασί είναι σαν το νερό της βρύσης. Καλύτερα να το αφήσεις να καθίσει λίγο πριν το πεις. Να φύγουν τα τοξικά αέρια και να καθίσουν τα βαρέα μέταλλα στον πάτο...

Σοφία – Έκανες τα ψώνια;

Τάκης – Πήρα μια πίτα με αγκινάρες. Αρκεί να την ξεπαγώσουμε.

Σοφία – Μια πίτα με αγκινάρες;

Τάκης – Ήταν και αυτή σε προσφορά... Με μια σαλάτα...

Σοφία – Εντάξει, θα στρώσω το τραπέζι.

Η Σοφία αρχίζει να βγάζει ποτήρια.

Σοφία – Πήγες στον ΟΑΕΔ;

Τάκης – Ναι...

Σοφία – Και;

Τάκης – Μου πρότειναν μια πρακτική...

Σοφία – Μια πρακτική;

Τάκης – Σε μια γκαλερί τέχνης...

Σοφία – Σε μια γκαλερί τέχνης; Μα είσαι μηχανικός πληροφορικής!

Τάκης – Είπαν ότι πρέπει να προσαρμοστώ...

Σοφία – Μα δεν ξέρεις τίποτα από τέχνη. (*Δείχνοντας τον πίνακα*) Αλλιώς δεν θα αγόραζες αυτό το πράγμα...

Τάκης – Γι' αυτό ακριβώς... Πήγα και ζήτησα να εκτιμήσουν αυτόν τον πίνακα...

Σοφία – Αυτή τη μουτζούρα που αγόρασες μια περιουσία πριν δέκα χρόνια από τον φίλο σου στις Καλών Τεχνών...

Τάκης – Ήταν λίγο μετά την πρώτη του απόπειρα αυτοκτονίας... Το έκανα για να τον βοηθήσω. Και μετά σκέφτηκα ότι ίσως πάρει αξία...

Σοφία – Αν μπορούσε τουλάχιστον να μας βοηθήσει να πληρώσουμε τη θέρμανση... Λοιπόν, πόσο το εκτίμησαν αυτό το αριστούργημα;

Τάκης – Περίπου 50 ευρώ...

Σοφία – Το αγόρασες 500 ευρώ!

Τάκης – Ναι, αλλά είδες πόσο εκτινάχθηκε η αξία του Βαν Γκογκ αμέσως μετά τον θάνατό του;

Σοφία – Μένει μόνο να ελπίσουμε ότι ο δικός σου ζωγράφος θα καταφέρει να αυτοκτονήσει πριν πεθάνουμε εμείς από το κρύο... Δεν μπορούμε καν να ελπίζουμε ότι θα ανέβει η αξία της κορνίζας, αφού δεν υπάρχει καν κορνίζα.

Τάκης – Αυτό είναι το πρόβλημα με τη σύγχρονη τέχνη...

Σοφία – Ελπίζω τουλάχιστον ότι ο Νίκος θα μας επιστρέψει τα 1000 ευρώ που του δάνεισες τόσο γενναιόδωρα. Θα μπορούσαμε να πληρώσουμε μερικούς λογαριασμούς... Του το είπες;

Τάκης – Τι; Σε ποιον;

Σοφία – Στον Νίκο! Για τα 1000 ευρώ μας!

Τάκης – Αναρωτιέμαι αν είναι η κατάλληλη στιγμή... Δεν είναι εύκολα τα πράγματα γι' αυτόν, ξέρεις. Η εταιρεία του τον μετέθεσε στο υποκατάστημα της Λάρισας. Το φαντάζεσαι; Λάρισα! Ήταν Υπεύθυνος Πωλήσεων στην κεντρική έδρα στην Αθήνα... Και δεν είναι ότι η Ελένη, με το δασκαλίστικο μισθό της...

Σοφία – Ναι, και εγώ πρέπει να κάνω δύο δουλειές μόνη μου! Και δεν έχουμε καν αρκετά για να πληρώσουμε τους λογαριασμούς μας!

Τάκης – Εντάξει, θα του μιλήσω απόψε...

Το τηλέφωνο χτυπάει.

Σοφία – Α, αυτοί θα είναι... (*Σηκώνει το τηλέφωνο.*) Εμπρός; Ναι, καλησπέρα Ελένη, τι κάνεις; Α, κατάλαβα, Ελένη... Όχι, όχι, κανένα πρόβλημα, Ελένη... Εντάξει, σε περιμένουμε, Ελένη... Τα λέμε σε λίγο, Ελένη... (*Κλείνει το τηλέφωνο.*) Ήταν η Ελένη...

Τάκης – Ναι, δεν ξέρω γιατί, αλλά μόλις σήκωσες το τηλέφωνο και είπες «καλησπέρα Ελένη», κατάλαβα αμέσως ότι ήταν αυτή...

Σοφία – Το αεροπλάνο του Νίκου έχει καθυστέρηση, οπότε έρχεται μόνη της με το αυτοκίνητο...

Τάκης – Και αυτός;

Σοφία – Του άφησε μήνυμα στον τηλεφωνητή για να έρθει κατευθείαν εδώ. Νομίζω ότι θα αρχίσουμε να τρώμε χωρίς αυτόν...

Τάκης – Τι ιδέα κι αυτή, να πάρει αεροπλάνο για να επιστρέψει από τη Λάρισα...

Σοφία – Ναι... Ειδικά αφού το αεροδρόμιο είναι 20 χιλιόμετρα μακριά από την Αθήνα. Αλλά τώρα, με τις φθηνές πτήσεις, το αεροπλάνο είναι πιο φτηνό από το τρένο...

Ο Τάκης πλησιάζει τη Σοφία και την αγκαλιάζει.

Τάκης – Έλα, θα τα καταφέρουμε.

Σοφία – Φυσικά... Και όσο είμαστε μαζί, τίποτα κακό δεν μπορεί να μας συμβεί, σωστά;

Τάκης – Προτιμώ να πίνω φτηνό κρασί μαζί σου, παρά να πίνω σαμπάνια με οποιονδήποτε άλλο.

Σοφία – Η τύχη θα αλλάξει, το νιώθω. Έρχεται η καινούρια χρονιά... Ίσως είναι καλύτερη από την προηγούμενη...

Τάκης – Ειδικά αν κερδίσουμε στην πρωτοχρονιάτικη κλήρωση του εθνικού λαχείου.

Σοφία – Δεν παίζουμε...

Τάκης – Αγόρασα έναν λαχνό όταν πήγαμε να δούμε τη μητέρα σου στην Πάτρα... Έπαιξα τον αριθμό εγγραφής μου στον ΟΑΕΔ...

Σοφία – Νιώθω αμέσως πιο ήρεμη...

Τάκης – Και σύμφωνα με το ωροσκόπιό μου, σήμερα είναι η τυχερή μου μέρα!

Σοφία – Ε, τότε, αν είναι η τυχερή σου μέρα... Δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε!

Φιλιοούνται.

Τάκης – Και η Ελένη; Είναι στον δρόμο;

Σοφία – Εδώ και ένα τέταρτο κάνει κύκλους κάτω για να βρει πάρκινγκ...

Τάκης – Στη γειτονιά, τέτοια ώρα...

Σοφία – Σίγουρα, αν είχαν ένα μικρό αυτοκίνητο όπως εμείς, αντί για αυτό το τεράστιο 4x4, θα έβρισκε πιο εύκολα θέση...

Τάκης – Έχουν και δύο παιδιά. Χρειάζονται χώρο...

Σοφία – Ένα Mercedes SUV! Νόμιζα ότι είχαν οικονομικά προβλήματα!

Τάκης – Πρώτα απ' όλα, θα έπρεπε να μάθει να παρκάρει με τόσο μεγάλο αυτοκίνητο...

Η Σοφία αρχίζει να στρώνει το τραπέζι. Χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας.

Σοφία – Βλέπεις; Είσαι κακός... Τελικά κατάφερε να παρκάρει... Θα ανοίξεις εσύ;

Ο Τάκης πηγαίνει να ανοίξει την πόρτα.

Τάκης – Γεια σου, Ελένη! Μα τι έπαθες; Είσαι κατάχλωμη... Σαν να είδες φάντασμα...

Η Ελένη μπαίνει μαζί με τον Τάκη. Κρατάει ένα μπουκάλι σαμπάνιας και δείχνει συντετριμμένη.

Ελένη (κλαίγοντας) – Δεν πέφτεις έξω...

Η Σοφία πλησιάζει, τρομαγμένη.

Σοφία – Μα τι συμβαίνει, Ελένη;

Ελένη – Ετοιμαζόμουν να κλείσω το ραδιόφωνο και να βγω από το αυτοκίνητο. Ήταν η ώρα των ειδήσεων. Το αεροπλάνο του Νίκου συνετρίβη στη θάλασσα...

Τάκης – Στη θάλασσα;

Σοφία – Είσαι σίγουρη ότι ήταν η πτήση του;

Τάκης – Ερχόταν από τη Λάρισα...

Ελένη – Ήταν φτηνό εισιτήριο, με ανταπόκριση στη Θεσσαλονίκη. Έδωσαν τον αριθμό πτήσης και το όνομα της εταιρείας. Δεν υπάρχει αμφιβολία. Το αεροπλάνο εξαφανίστηκε πάνω από το Αιγαίο...

Η Ελένη ξεσπά σε κλάματα. Ο Τάκης και η Σοφία ανταλλάσσουν αμήχανα βλέμματα.

Σοφία – Άκου, ίσως τον βρουν...

Τάκης – Το Αιγαίο δεν είναι και πολύ μεγάλο...

Σοφία – Μπορεί ο πιλότος να κατάφερε να προσγειώσει το αεροπλάνο στη θάλασσα...

Τάκης – Ανάμεσα σε δύο φορτηγά πλοία...

Σοφία – Έχει συμβεί κι άλλες φορές...

Τάκης – Όχι πολύ συχνά, αλλά έχει συμβεί...

Ελένη – Το πιστεύετε...;

Σοφία – Τι είπαν στο ραδιόφωνο; Είπαν ότι δεν υπάρχουν επιζώντες;

Ελένη – Δεν ξέρουν ακόμα...

Σοφία – Να, βλέπεις!

Τάκης – Εξάλλου, το αεροπλάνο παραμένει το ασφαλέστερο μέσο μεταφοράς στον κόσμο! Σύμφωνα με τις στατιστικές, όταν πετάς, έχεις μία στις ένα εκατομμύριο πιθανότητες να σκοτωθείς. Σχεδόν ίδιες πιθανότητες με το να κερδίσεις το λαχείο, οπότε...

Η Σοφία τον κοιτάζει αγανακτισμένη.

Ελένη (συντετριμμένη) – Και έπρεπε να συμβεί στον Νίκο... Του είχα πει να μην πάρει αεροπλάνο την παραμονή της Πρωτοχρονιάς...

Τάκης – Λοιπόν, σε κάθε περίπτωση, είναι μόνο το Αιγαίο... Τουλάχιστον θα βρουν τα μαύρα κουτιά...

Η Ελένη καταρρέει ξανά.

Ελένη – Θεέ μου, τι θα κάνω τώρα χωρίς αυτόν; Με τα δύο παιδιά και το δάνειο του σπιτιού...

Ο Τάκης και η Σοφία ανταλλάσσουν ανήσυχες ματιές, μην ξέροντας τι να κάνουν.

Ελένη (με απόγνωση) – Και να σκεφτείς ότι σας χρωστούσαμε ακόμα 1000 ευρώ...

Σοφία – Μα τι λες τώρα; Αυτό δεν είναι το πρόβλημα!

Η Ελένη δίνει στον Τάκη το μπουκάλι σαμπάνιας.

Ελένη – Ορίστε, σας έφερα ένα μπουκάλι σαμπάνια για να σας ευχαριστήσω. Αν ήξερα...

Τάκης – Veuve Clicquot... Λοιπόν, δεν τσιγκουνεύτηκες...

Ελένη – Είναι εφιάλτης... Πείτε μου ότι δεν είναι αλήθεια!

Τάκης – Δεν είναι κάποια φάρσα, έτσι;

Η Σοφία του ρίχνει ένα διαπεραστικό βλέμμα.

Σοφία – Έλα, κάθισε. Θα ανοίξουμε την τηλεόραση για να δούμε ειδήσεις, εντάξει;

Η Σοφία ανοίγει την τηλεόραση.

Σχολιαστής – Συνοψίζοντας, ένας πραγματικά άθλιος καιρός για την τελευταία μέρα του χρόνου, με θυελλώδεις ανέμους πάνω από το Αιγαίο, που εμπόδισαν αρκετά αεροπλάνα να προσγειωθούν στο αεροδρόμιο της...

Η Σοφία αλλάζει κανάλι.

Παρουσιαστής – Και τώρα, τα ζώδια... Λέοντες, δεν είναι καθόλου η τυχερή σας μέρα...

Ελένη – Είμαι Λέων...

Σχολιαστής – Αποφύγετε τα ταξίδια...

Σοφία – Μα εσύ δεν ήσουν στο αεροπλάνο...

Σχολιαστής – Και αν δεν μπορείτε να κάνετε αλλιώς, προτιμήστε το τρένο από το αεροπλάνο...

Ελένη – Ο Νίκος είναι κι αυτός Λέων...

Σοφία – Καλύτερα να βάλουμε το ραδιόφωνο...

Σχολιαστής – ...5 εκατομμύρια ευρώ. Αυτό είναι το ποσό που θα κερδίσει ο νικητής της εθνικής λοταρίας για την 31η Δεκεμβρίου. Τα αποτελέσματα σε λίγο...

Η Σοφία αλλάζει σταθμό.

Σχολιαστής – Δεν έχουμε ακόμα νέα για την πτήση 666 της Travel Discount Airways από Λάρισα προς Αθήνα μέσω Θεσσαλονίκης και Σμύρνης...

Ελένη – Βλέπετε; Είναι η πτήση του...

Σχολιαστής – Ο πιλότος εξέπεμψε σήμα κινδύνου λίγο πριν εξαφανιστεί το αεροπλάνο από τα ραντάρ. Θα σας ενημερώσουμε αμέσως μόλις έχουμε περισσότερες πληροφορίες...

Η Σοφία κλείνει το ραδιόφωνο.

Σοφία – Πρέπει να περιμένουμε... Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο προς το παρόν... Θα σου βάλω ένα ποτήρι κρασί, να σου φτιάξω λίγο τη διάθεση.

Τάκης – Δεν θα ανοίξουμε σαμπάνια, πάντως...

Ελένη (*κοιτάζοντας την καράφα*) – Θα πω λίγο κρασί. Αφού είναι ήδη ανοιγμένο...

Σοφία – Είσαι σίγουρη ότι δεν θέλεις κάτι άλλο;

Ελένη – Όχι, καλά είμαι...

Ο Τάκης γεμίζει ένα ποτήρι και το δίνει στην Ελένη, που το πίνει μονορούφι, κάτω από τα ανήσυχα βλέμματα των άλλων δύο.

Ελένη (*στον Τάκη*) – Βλέπεις, με όσα μου συμβαίνουν, δεν βρίσκω πια γεύση σε τίποτα... Ούτε καν σε ένα καλό κρασί...

Τάκης – Ναι...

Ελένη – Θεέ μου, η μάνα μου!

Σοφία – Ήταν κι αυτή στο αεροπλάνο;

Ελένη – Τα παιδιά είναι μαζί της. Αν δουν τηλεόραση...

Η Ελένη σχηματίζει βιαστικά έναν αριθμό στο κινητό της.

Ελένη – Ναι, μαμά; Ναι, το ξέρω, το άκουσα... Δεν είναι μπροστά στην τηλεόραση τα παιδιά, έτσι; Είναι στο κρεβάτι; (*Αναστεναγμός ανακούφισης*) Όχι, δεν θέλω να το συζητήσω τώρα... Θα σε ξαναπάρω, εντάξει; Κράτα τα συλλυπητήρια για αργότερα... Δεν έχει πεθάνει ακόμα, έτσι; Ναι, είναι πιθανό, αλλά δεν είναι ακόμα σίγουρο, οπότε αν μου επιτρέπεις... Έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν τον συμπάθησες... Πόσες φορές μου είπες ότι δεν ήταν άντρας για μένα... Ότι θα μπορούσα να βρω καλύτερα... Και άι στο διάολο!

Η Ελένη κλείνει το τηλέφωνο, έξαλλη. Ο Τάκης και η Σοφία την κοιτάζουν λίγο αμήχανοι.

Ελένη – Δεν τον άντεχε ποτέ. Είμαι σίγουρη ότι μέσα της χαίρεται...

Σοφία – Έλα τώρα, μην το λες αυτό...

Ελένη – Την ημέρα του γάμου μας, προφασίστηκε ότι ο πατέρας μου ήταν άρρωστος για να μη φανεί στην τελετή...

Τάκης – Μα ο πατέρας σου ήταν πράγματι άρρωστος, έτσι; Πέθανε λίγους μήνες μετά...

Ελένη – Ναι, την ημέρα που γεννήθηκε ο Δώρος... Επίτηδες, για να μου σπάσει τα νεύρα...

Σοφία – Θέλεις να σου φέρω ένα ηρεμιστικό;

Ελένη – Συγγνώμη που σας χαλάω τη βραδιά... Δεν θέλω να σας στενοχωρώ. *(Σηκώνεται.)* Θα φύγω καλύτερα...

Σοφία – Μα τι λες τώρα, Ελένη! Δεν είμαστε φίλοι; Σε τι χρησιμεύουν οι φίλοι αν δεν μπορούμε να στηριχτούμε πάνω τους σε τέτοιες στιγμές;

Ελένη *(ζανακάθεται)* – Ήξερα ότι μπορώ να βασιστώ σε εσάς... Και, για να είμαι ειλικρινής, δεν θέλω να μείνω μόνη στο σπίτι, μπροστά στο δέντρο, κρεμασμένη από το ραδιόφωνο, περιμένοντας το αποτέλεσμα...

Τάκης – Μήπως να το ανοίξουμε να δούμε αν υπάρχει κάτι νεότερο;

Ελένη – Αναρωτιέμαι αν θέλω να ξέρω... *(Παύση)* Άνοιξέ το...

Σοφία – Εντάξει.

Η Σοφία ανάβει ξανά το ραδιόφωνο.

Σχολιαστής *(φωνή εκτός σκηνής)* – ...Τα αεροπλάνα που πετούν πάνω από την περιοχή εντόπισαν μια μεγάλη πετρελαιοκηλίδα στην επιφάνεια της θάλασσας. Αλλά παραμένει άγνωστο αν προέρχεται από το αεροπλάνο της εταιρείας Travel Discount Airways που, σας θυμίζω, συνετρίβη στο Αιγαίο πριν από μία ώρα. Περιμένουμε σύνδεση με τον απεσταλμένο μας, που βρίσκεται σε ένα από τα ελικόπτερα διάσωσης... Προς το παρόν, χωρίς καμία μετάβαση, τα αποτελέσματα της λοταρίας...

Ελένη – Μια κηλίδα από κηροζίνη... Αυτό σημαίνει ότι το αεροπλάνο έπεσε... Πώς να υπάρχουν επιζώντες...;

Ο Τάκης και η Σοφία δεν ξέρουν τι να πουν για να της φτιάξουν τη διάθεση.

Σχολιαστής *(εκτός σκηνής)* – ...Ο αριθμός που έπρεπε να παίξετε είναι 1 5 2 7 9 6 και ο επιπλέον αριθμός το 10...

Ο Τάκης μοιάζει να παγώνει.

Σοφία – Αν ο πιλότος κατάφερε να προσγειώσει το αεροπλάνο στο νερό, κάποιοι επιβάτες μπορεί να πρόλαβαν να βγουν πριν βυθιστεί...

Σχολιαστής *(εκτός σκηνής)* – Ο τυχερός νικητής θα πάρει το ποσό των 5 εκατομμυρίων ευρώ. Ένα ποσό που εξασφαλίζει το μέλλον με σιγουριά...

Η Σοφία κλείνει το ραδιόφωνο.

Τάκης – Είναι...

Ελένη – Τι;

Τάκης – Όχι, όχι, τίποτα...

Σοφία – Έχεις πετάξει με αεροπλάνο. Θυμήσου. Αυτά που λένε οι αεροσυνοδοί πριν την απογείωση. Οι μάσκες οξυγόνου που πέφτουν αυτόματα, τα σωσίβια κάτω από τα καθίσματα, οι έξοδοι κινδύνου σε κάθε άκρη του αεροσκάφους, οι τσουλήθρες εκκένωσης, όλα αυτά... Υπάρχουν διαδικασίες για περίπτωση κινδύνου... Όλα είναι σχεδιασμένα...

Ο Τάκης βγάζει σχεδόν διακριτικά από την τσέπη του μια κάρτα του ΟΑΕΔ και την κοιτάζει.

Ελένη – Οι αεροσυνοδοί... Ναι, καλά... Να τις κοιτάζει, τις κοιτάζει ο Νίκος... Αλλά να τις ακούσει; Ξέρεις πώς είναι οι άντρες...

Τάκης – Πω, ρε φίλε !

Ελένη – Να, όπως ο Τάκης, για παράδειγμα. Εσύ θυμάσαι τι λένε;

Ο Τάκης ξαφνιάζεται.

Τάκης – Τι; Ποιος;

Ελένη (στη Σοφία) – Βλέπεις... Τι σου έλεγα...

Σοφία (στον Τάκη) – Οι αεροσυνοδοί. Τι λένε πριν την απογείωση; Σε περίπτωση αποσυμπίεσης.

Τάκης (ξεσπώντας) – Τα... Τα αλεξίπτωτα κάτω από τα καθίσματα, ο σωλήνας αναπνοής που πέφτει από το ταβάνι, τα βατραχοπέδιλα στο ντουλαπάκι, όλα αυτά;

Η Σοφία του ρίχνει ένα επικριτικό βλέμμα.

Σοφία (στην Ελένη) – Και κανείς δεν σε πήρε τηλέφωνο;

Ελένη – Ο Νίκος είναι σίγουρα στον πάτο του Αιγαίου. Πώς θες να με πάρει τηλέφωνο;

Ο Τάκης, χαμένος στις σκέψεις του, ξανανοίγει την τηλεόραση.

Σχολιαστής (εκτός σκηνής) – Να σας υπενθυμίσω ότι ο τυχερός αριθμός της μεγάλης πρωτοχρονιάτικης κλήρωσης είναι 1 5 2 7 9 6. Επιπλέον αριθμός το 10. Ποσό κέρδους: 5 εκατομμύρια ευρώ...

Ο Τάκης κοιτάζει ξανά την κάρτα του ΟΑΕΔ.

Τάκης – Πω, ρε φίλε !

Η Σοφία κλείνει την τηλεόραση.

Σοφία – Όχι, εννοώ... Θα υπάρχει κάποια ψυχολογική υποστήριξη... Σε αυτές τις περιπτώσεις, πάντα οργανώνουν ομάδες υποστήριξης... Για να ενημερώσουν τους συγγενείς... Να τους στηρίξουν... Όλα αυτά...

Τάκης (στη Σοφία) – Μπορώ να σου πω κάτι;

Σοφία – Τι;

Τάκης – Ιδιαιτέρως...

Το κινητό της Ελένης αρχίζει να χτυπάει.

Σοφία – Βλέπεις; Σίγουρα είναι αυτοί...

Ελένη – Δεν είμαι σίγουρη αν θέλω να ξέρω...

Το τηλέφωνο συνεχίζει να χτυπάει.

Σοφία – Θεε να το σηκώσω εγώ;

Ελένη – Ω, ναι, σε παρακαλώ...

Η Σοφία απαντά στο τηλέφωνο.

Σοφία – Εμπρός... Ναι... Όχι... Α, εντάξει... Α, μάλιστα... Όχι, όχι... Ναι, ναι, πολύ χαρήκαμε, φυσικά. Εντάξει, ευχαριστούμε...

Η Σοφία κλείνει το τηλέφωνο.

Ελένη – Λοιπόν;

Σοφία (σε κατάσταση σοκ) – Ήταν ο γυναικολόγος σου... Για τις εξετάσεις αίματος...

Ελένη – Και;

Σοφία – Λοιπόν... Είσαι πράγματι έγκυος...

Ελένη (συντετριμμένη) – Θεέ μου...

Σοφία – Να σου βάλω άλλο ένα ποτήρι κρασί;

Ελένη – Ναι, ευχαριστώ...

Η Σοφία γεμίζει ξανά το ποτήρι της Ελένης.

Τάκης (στη Σοφία) – Ε, πρέπει οπωσδήποτε να σου πω κάτι...

Σοφία (στον Τάκη) – Πιστεύεις πραγματικά ότι είναι η κατάλληλη στιγμή;

Τάκης – Είναι πολύ σημαντικό, στο υπόσχομαι...

Το βλέμμα της Ελένης πέφτει στον πίνακα.

Ελένη – Αυτός ο πίνακας είναι πραγματικά παράξενος, δεν νομίζετε;

Σοφία – Ε, ναι, λίγο...

Η Σοφία της δίνει το ποτήρι.

Ελένη – Ο τύπος που το ζωγράφησε πρέπει να ήταν φοβερά καταθλιπτικός. (Στον Τάκη) Είναι φίλος σου;

Τάκης – Ναι, ε, τέλος πάντων... Είναι Ούγγρος, νομίζω.

Ελένη – Α, ναι, φαίνεται. (Στον Τάκη) Αυτοκτόνησε;

Σοφία – Όχι ακόμα, δυστυχώς...

Η Ελένη αδειάζει το ποτήρι με μια γουλιά.

Ελένη (στη Σοφία) – Βάλε μου κι άλλο...

Σοφία – Ίσως δεν πρέπει να πίνεις τόσο πολύ. Με την κατάστασή σου...

Τάκης (αμήχανος) – Λοιπόν, περιμένετε μωρό, ε;

Η Σοφία του ρίχνει ένα δολοφονικό βλέμμα.

Τάκης (στη Σοφία) – Πρέπει οπωσδήποτε να σου μιλήσω...

Ελένη – Ζαλίζομαι. Θα βγω λίγο στο μπαλκόνι να πάρω αέρα.

Σοφία – Θεε να έρθω μαζί σου;

Ελένη – Όχι, ευχαριστώ. Θέλω λίγο να μείνω μόνη μου...

Σοφία – Εντάξει.

Η Ελένη βγαίνει στο μπαλκόνι. Ο Τάκης περιμένει ανυπόμονα να εξαφανιστεί.

Τάκης – Δεν θα μαντέψεις ποτέ τι μας συνέβη...!

Σοφία (χαμένη στις σκέψεις της) – Έγκυος... Το συνειδητοποιείς;

Τάκης – Είσαι έγκυος; Μα είναι υπέροχο! Βλέπεις, πριν από ένα τέταρτο, θα το έπαιρνα σαν καταστροφή. Αλλά τώρα, βλέπω τα πάντα από τη θετική πλευρά. Και ξέρεις γιατί;

Σοφία – Μα δεν είμαι εγώ έγκυος!

Τάκης – Α, ναι;

Σοφία – Είναι όμως αλήθεια ότι δεν ακούτε τίποτα όταν σας μιλάμε...

Τάκης – Ποια είναι έγκυος, τότε;

Σοφία – Η Ελένη! Το συνειδητοποιείς; Την ίδια μέρα μαθαίνει ότι ο άντρας της χάθηκε σε αεροπορικό δυστύχημα και ότι περιμένει το παιδί του...

Τάκης – Πώς ξέρεις ότι είναι δικό του;

Σοφία (έκπληκτη) – Δεν ξέρω... Γυναικεία διαίσθηση; Όπως και τα δύο πρώτα είναι δικά του, και ο Νίκος είναι ο άντρας της, ήταν το πρώτο όνομα που μου ήρθε στο μυαλό. Τρελό, ε;

Τάκης – Τέλος πάντων, αυτό δεν έχει σημασία τώρα... Ξέρεις τι;

Σοφία – Τι;

Τάκης – Κερδίσαμε!

Σοφία (κοιτάζοντας προς το μπαλκόνι) – Θεέ μου!

Τάκης – Σου ήρθε σοκ, ε;

Σοφία – Η Ελένη! Είναι έτοιμη να πηδήξει από το μπαλκόνι!

Ο Τάκης γυρίζει και βλέπει τη σκηνή.

Τάκης – Ωχ, γαμώτο! Θα μας ζαλίζει πολύ ακόμα αυτή; Άντε, ας πηδήξει να τελειώνουμε. Έτσι κι αλλιώς, είμαστε στον πρώτο όροφο. Δεν πρόκειται να πάθει και τίποτα σοβαρό...

Η Σοφία, χωρίς να τον ακούει, πλησιάζει στο παράθυρο.

Σοφία – Σε παρακαλώ, Ελένη! Μην το κάνεις! Σκέψου τα παιδιά σου!

Ελένη – Υποσχέσου μου ότι αν πηδήξω, θα τα φροντίσεις. Δεν θα τα αφήσεις να πάνε στο ορφανοτροφείο, έτσι;

Σοφία – Ναι, στο υπόσχομαι...

Τάκης – Αυτό μας έλειπε τώρα...

Σοφία – Όχι, μην πηδήξεις! (Στον Τάκη) Πες κι εσύ κάτι!

Τάκης – Για τα παιδιά, υπάρχει η μητέρα σου, έτσι;

Ελένη – Προτιμώ να πάνε στο ορφανοτροφείο.

Σοφία – Ίσως πρέπει να καλέσουμε την πυροσβεστική...

Τάκης – Θα την κατεβάσω εγώ από εκεί...

Ελένη – Μην πλησιάζεις, αλλιώς θα πηδήξω.

Σοφία – Τι κάνουμε τώρα;

Τάκης – Περίμενε, επιστρέφω...

Σοφία – Μη με αφήνεις μόνη!

Ο Τάκης εξαφανίζεται στον διάδρομο.

Ελένη (παθητικά) – Κι εγώ θα τσακιστώ κάτω. Θα πάω να βρω τον Νίκο μου...

Σοφία – Πιστεύεις πραγματικά ότι αυτό θα ήθελε; Θέλω να πω, σίγουρα θα προτιμούσε να μείνεις ζωντανή για να φροντίσεις τα παιδιά σας. Και σκέψου, αν τελικά δεν είναι νεκρός. Χτυπάει το κουδούνι και σε βρίσκει λιωμένη κάτω από το μπαλκόνι.

Δεν ακούγεται κουδούνι, αλλά το κινητό της Ελένης.

Σοφία – Βλέπεις; Μπορεί να είναι αυτός... Ε, απάντησε!

Ελένη (διστακτικά) – Ναι;...

Σοφία (προς το μέρος που εξαφανίστηκε ο Τάκης) – Ελπίζω να μην είναι πάλι ο γυναικολόγος της. Να της πει ότι τελικά είναι δίδυμα...

Ελένη – Ναι, σας ακούω... Είστε σίγουροι; Εντάξει. Όχι, όχι, μην ανησυχείτε. Εντάξει, ευχαριστώ, θα μείνω κοντά στο τηλέφωνο...

Σοφία – Τι έγινε;

Ελένη – Ήταν αυτοί... Η ομάδα ψυχολογικής υποστήριξης...

Σοφία – Και λοιπόν;

Ελένη – Βρήκαν επιζώντες... Ο Νίκος μπορεί να είναι ανάμεσά τους...

Σοφία – Μα είναι υπέροχο! Το βλέπεις; Φαντάσου να είχες πηδήξει σε μια στιγμή απελπισίας...

Ο Τάκης επιστρέφει.

Τάκης – Ναι, θα είχε τουλάχιστον στραμπουλήξει τον αστράγαλό της...

Σοφία – Έλα, κατέβα από εκεί... *(Στον Τάκη)* Η ομάδα υποστήριξης μόλις την πήρε τηλέφωνο. Βρήκαν επιζώντες...

Τάκης – Το ξέρω...

Σοφία – Το άκουσες;

Τάκης – Εγώ τους πήρα.

Σοφία – Τι;

Τάκης – Έπρεπε να βρω έναν τρόπο να την κατεβάσω από εκεί...

Η Ελένη επιστρέφει στο δωμάτιο.

Ελένη – Έχεις δίκιο... Πρέπει να το πιστέψω. Νιώθω ότι ο Νίκος είναι ακόμα ζωντανός. Το ξέρω...

Η Σοφία ρίχνει ένα βλέμμα-φωτιά στον Τάκη.

Σοφία – Μην ενθουσιάζεσαι πολύ γρήγορα... Και πώς ξέρουν ότι ο Νίκος μπορεί να είναι ανάμεσα στους επιζώντες;

Ελένη – Εντόπισαν κάποιον που ήταν γαντζωμένος σε μια βαλίτσα. Και φώναζε: «Ελένη, Ελένη!»

Η Σοφία ξανακαρφώνει τον Τάκη με ένα δολοφονικό βλέμμα.

Ελένη – Πώς ξέρουν ότι με λένε Ελένη;

Σοφία – Ναι, κι εγώ αναρωτιέμαι...

Τάκης – Λοιπόν, κλείνω το παράθυρο. Και δεν την αφήνεις ξανά να πλησιάσει στο μπαλκόνι, εντάξει;

Σοφία – Και τι θα της πούμε αν μας πάρει η πραγματική ομάδα υποστήριξης;

Τάκης – Σίγουρα υπήρχαν πολλοί επιβάτες στο αεροπλάνο που η γυναίκα τους λέγεται Ελένη...

Ελένη – Ξέχασα να κρατήσω τον αριθμό τους... Ήθελα να τους ρωτήσω αν μπορώ να πάω επί τόπου για να συμμετάσχω στις έρευνες. Θα πατήσω το «επανάκληση»...

Σοφία *(αποφασιστικά)* – Αν ήμουν στη θέση σου, δεν θα το έκανα...

Η Ελένη μοιάζει έκπληκτη.

Σοφία – Θα είναι σίγουρα απασχολημένοι, ξέρεις. Μόλις έχουν πιο ακριβείς πληροφορίες, θα σε ξανακαλέσουν...

Τάκης – Πρέπει οπωσδήποτε να σου μιλήσω.

Σοφία – Πες μου...

Τάκης – Κατ' ιδίαν...

Σοφία – Δεν μπορούμε να την αφήσουμε μόνη της. Φαντάσου να πάρει η αστυνομία για να της πει ότι ο Νίκος είναι νεκρός, και αυτή να ξαναπεράσει το μπαλκόνι!

Τάκης – Ας βγούμε στο μπαλκόνι εμείς!

Σοφία – Με απογοητεύεις, Τάκη... Με απογοητεύεις πολύ... Σε νόμιζα πιο κοντά στους φίλους σου. Μιλάμε για τον Νίκο! Τον φίλο σου από το σχολείο! Και για την Ελένη, την καλύτερή μου φίλη! Μπορούμε να θυσιάσουμε ένα βράδυ για να τη στηρίξουμε στη δυστυχία που της έτυχε!

Τάκης – Κερδίσαμε στο λαχείο.

Σοφία – Πόσα;

Τάκης – 5 εκατομμύρια ευρώ.

Ελένη – Θα έπινα άλλο ένα ποτήρι κρασί, τελικά. Με όλες αυτές τις συγκινήσεις...

Σοφία (ξερά) – Λοιπόν, ξέρεις πού είναι η καράφα τώρα! Σέρβιρε μόνη σου...

Η Ελένη σοκάρεται.

Ελένη – Νομίζω ότι θα φύγω... Σας ενόχλησα αρκετά.

Σοφία (συνέρχεται) – Συγγνώμη, Ελένη, με συγχωρείς... (Της ξαναγεμίζει το ποτήρι.) Αλλά είμαστε όλοι λίγο στα όριά μας, έτσι δεν είναι; Πρέπει να φας και κάτι, αλλιώς θα αρρωστήσεις... (Στον Τάκη, χαμηλόφωνα, όσο η Ελένη πίνει το κρασί της) Ωρα να της χώσεις την πίτα με τις αγκινάρες σου...

Ο Τάκης πηγαίνει για λίγο στην κουζίνα.

Σοφία – Κι εμείς ήμασταν πολύ κοντά του. Οπότε, φυσικά, είμαστε συγκλονισμένοι από τον θάνατο του Νίκου. Εννοώ από την πιθανότητα να χάθηκε... Από την άλλη, πρέπει να γυρίζουμε σελίδα, έτσι δεν είναι; Μία φορά ζούμε.

Ο Τάκης επιστρέφει με ένα κομμάτι πίτα και το δίνει στη Σοφία.

Σοφία (προσφέροντας το κομμάτι πίτα στην Ελένη) – Πρέπει να απολαμβάνουμε τα καλά της ζωής...

Η Ελένη δοκιμάζει μια μπουκιά.

Ελένη – Δεν είναι κακό... Τι είναι;

Σοφία (υποκριτικά) – Ο Τάκης μαγείρεψε. Τι είναι, αλήθεια;

Ελένη (με γεμάτο στόμα) – Α, αρκεί να μην έχει αγκινάρες. Είναι το μόνο πράγμα στο οποίο είμαι αλλεργική. Δεν θυμάμαι καν τη γεύση τους. Η μόνη φορά που έφαγα ήταν στη γιαγιά μου. Κατέληξα στα επείγοντα...

Οι άλλοι δύο ανταλλάσσουν ένα πανικόβλητο βλέμμα.

Ελένη – Το καλό με τις αγκινάρες είναι ότι δεν μπορείς να τις φας κατά λάθος.

Η Σοφία της παίρνει το κομμάτι πίτα.

Σοφία – Λοιπόν, μήπως θέλεις να περάσουμε στο επιδόρπιο...;

Η Ελένη φαίνεται αναστατωμένη.

Ελένη – Νομίζω ότι θα πάω να κάνω εμετό... Ξέρεις, συνήθως όλα περνάνε μια χαρά. Ειδικά τέτοια καλά πράγματα... Πρέπει να φταίει το άγχος...

Η Ελένη απομακρύνεται προς το μπάνιο. Μόλις φεύγει, η Σοφία ξεσπά ενθουσιασμένη.

Σοφία – Είσαι σίγουρος;

Τάκης (δείχνοντας την κάρτα του) – Ο αριθμός εγγραφής μου στον ΟΑΕΔ! Βγήκε! Το ανακοίνωσαν πριν λίγο στο ραδιόφωνο! Δεν άκουσες; 5 εκατομμύρια, το καταλαβαίνεις; Μπορούμε να πάρουμε ιδιωτικό τζετ! Έστω μεταχειρισμένο. Αλλά σε καλή κατάσταση...

Σοφία – Μα αυτό είναι απίστευτο!

Ο Τάκης γεμίζει δύο ποτήρια κρασί και της δίνει ένα για να τσουγκρίσουν.

Τάκης – Έλα, πιες μια τελευταία φορά από αυτό το κρασί του ενός ευρώ το λίτρο, για να θυμάσαι τη γεύση του. Γιατί δεν πρόκειται να ξαναπιείς...

Τσουγκρίζουν.

Σοφία – Είναι απίστευτο... Δεν είναι πλάκα, έτσι;

Τάκης – Ούτε εγώ το πιστεύω εύκολα. Αλλά τσέκαρα τρεις φορές τον αριθμό. Σου ορκίζομαι, εμείς είμαστε! Κερδίσαμε! Το μεγάλο βραβείο της πρωτοχρονιάτικης λοταρίας!

Η Ελένη επιστρέφει.

Σοφία – Δεν θα μαντέψεις ποτέ τι μόλις μάθαμε!

Ελένη – Ξαναπήραν; Είναι αυτός; Ζει;

Τάκης (αμήχανα) – Ε, όχι... Δεν είναι ακόμα σίγουρο...

Σοφία – Αλλά εντόπισαν μια βαλίτσα που μοιάζει πολύ με τη δική του. Μια βαλίτσα Vuitton. Που επέπλεε στην επιφάνεια...

Ελένη – Και λοιπόν; Ποιο είναι το καλό νέο;

Σοφία – Ε, αυτό... (υστερικά) Θα μπορέσουμε να πάρουμε τη βαλίτσα!

Ο Τάκης προσπαθεί να ηρεμήσει τη Σοφία με μια κίνηση.

Τάκης – Συγγνώμη γι' αυτήν... Είναι τα νεύρα...

Ελένη – Έχετε δίκιο. Αυτή η αναμονή είναι ανυπόφορη... Ακόμα κι αν είναι ζωντανός, μόνο που φαντάζομαι τον Νίκο μόνο του, γαντζωμένο σε μια βαλίτσα, στη μέση του Αιγαίου, μέσα στον χειμώνα... Κι εμείς εδώ, ζεστά... Μου παγώνει το αίμα... Και δεν κάνει πολύ ζέστη στο σπίτι σας, ε; Ή είναι ιδέα μου;

Τάκης (με νόημα) – Τώρα μπορούμε να ανοίξουμε τη θέρμανση, έτσι, Σοφία; Θα την ανοίξω στο φουλ...

Βγαίνει για να ενεργοποιήσει τον λέβητα.

Ελένη – Πόσο μπορεί να αντέξει κανείς, λες, στα παγωμένα νερά του Αιγαίου, Δεκέμβριο μήνα;

Σοφία – Εξαρτάται... Ήταν μάλλον κρυουλιάρης, έτσι δεν είναι;

Ελένη – Ω, Θεέ μου...

Ο Τάκης επιστρέφει.

Τάκης – Έβαλα το θερμοστάτη στους 25... *(με κλείσιμο ματιού στη Σοφία)* Για να μη μας πιάσει θερμοπληξία αν φύγουμε ξαφνικά για τους τροπικούς...

Ελένη – Φεύγετε διακοπές;

Τάκης – Όχι, δηλαδή... Γιατί όχι;

Ελένη – Αν ήμουν στη θέση σας, θα απέφευγα το αεροπλάνο...

Σοφία – Ναι, ίσως είναι πιο ασφαλές. Ο νόμος των σειρών... Και μια καλή λουτροθεραπεία στο Λουτράκι δεν είναι κακή ιδέα. Να ξεκινήσουμε τη νέα χρονιά με νέο αέρα...

Ελένη – Πολύ σωστά. Να το απολαύσετε. Βλέπετε πώς παίζει η μοίρα; Δειπνούμε ήρεμα με φίλους μια Παρασκευή βράδυ, και ξαφνικά γινόμαστε χήρες...

Σοφία – Ή πολυεκατομμυριούχοι!

Ελένη – Ούτε για ασφάλεια ζωής δεν είχαμε χρήματα... Περίεργο, όμως, γιατί το ανέφερε τελευταία ο Νίκος... Για να μπορούμε τουλάχιστον να πληρώσουμε τις σπουδές των παιδιών, αν συμβεί κάτι... Λες και το ένιωθε... Ένα κακό προαίσθημα...

Τάκης – Ναι. Εμείς, πάντως, δεν το περιμέναμε καθόλου. Μας έσκασε έτσι, ξαφνικά...

Σοφία (στην Ελένη) – Έλα, το χειρότερο δεν είναι ποτέ βέβαιο...

Τάκης – Κι εμάς μας σόκαρε, σου λέω...

Ελένη – Εσείς έχετε;

Σοφία – Τι πράγμα;

Ελένη – Ασφάλεια ζωής!

Τάκης – Έχουμε κάτι καλύτερο, πίστεψέ με.

Ελένη – Σου ορκίζομαι, αν τα καταφέρει, μετά από αυτό, θα βλέπω τη ζωή αλλιώς...

Σοφία – Κι εμείς, σου το υπόσχομαι.

Ελένη – Όλες αυτές οι μικρές θυσίες που κάνουμε καθημερινά, λέγοντας πως θα απολαύσουμε αργότερα... Τίποτα! Καλύτερα να ζούμε τη στιγμή, χωρίς να σκεφτόμαστε το αύριο...

Τάκης – Έχεις δίκιο. Εγώ αύριο σταματάω να δουλεύω.

Ελένη – Νόμιζα ότι είσαι άνεργος...

Τάκης – Ναι, λοιπόν, σταματάω να ψάχνω δουλειά.

Ελένη – Εντάξει, αλλά πρέπει να ζούμε κιόλας. Να βάζουμε κάτι στην άκρη. Γιατί με τις συντάξεις που θα πάρουμε... Ω, Θεέ μου... Ο Νίκος, βλέπεις, δεν θα στοιχίσει πολλά στο συνταξιοδοτικό του ταμείο...

Σοφία – Έλα, μην το λες αυτό...

Ελένη – Πώς θα τα βγάλω πέρα με τα δύο μικρά;

Σοφία – Είμαστε εμείς εδώ... Έτσι, Τάκη; Αν θες, μπορούμε να σου πάρουμε το ένα, για να ξελαφρώσεις λίγο!

Τάκης (*όχι πολύ ενθουσιασμένα*) – Ε, ναι, δηλαδή...

Ελένη – Ευχαριστώ, αλλά... Σας χρωστάμε ήδη 1000 ευρώ...

Σοφία – Λοιπόν, ξέρεις τι; Σας τα χαρίζουμε αυτά τα 1000 ευρώ. Δεν πειράζει, έτσι δεν είναι; Έτσι, Τάκη;

Τάκης – Ναι, ναι, βέβαια... Κρατήστε τα...

Ελένη (*συγκινημένη*) – Είναι πραγματικά στήριγμα για μένα να ξέρω ότι μπορώ να βασιστώ σε φίλους σαν εσάς... Ξέρω τι σημαίνει 1000 ευρώ για εσάς... Ειδικά αυτή την περίοδο. Με τον Τάκη χωρίς δουλειά... Αν ζητούσα από την τράπεζά μου να μου τα δανείσει, δεν είμαι σίγουρη ότι θα το έκανε. Κι εσείς... που δεν έχετε καν τα μέσα να βάλετε θέρμανση στη μέση του Δεκέμβρη... Εκτός αν έχετε καλεσμένους... Παρεμπιπτόντως, τώρα κάνει λίγο ζέστη, έτσι δεν είναι; Μην πάει να εκραγεί ο λογαριασμός του πετρελαίου σας για χάρη μου...

Τάκης – Θα πάω να το χαμηλώσω λίγο...

Ο Τάκης φεύγει για μερικά δευτερόλεπτα.

Ελένη – Πώς θα το πω στα παιδιά, εγώ...

Σοφία – Προς το παρόν, κοιμούνται, σωστά;

Ελένη – Αλλά κάποια στιγμή θα ξυπνήσουν...

Σοφία – Άκου, δεν πρέπει ίσως να σου το πω, αλλά δεν μπορώ να πιστέψω ότι είναι νεκρός. Όχι απόψε...

Ελένη – Γιατί, όχι απόψε;

Σοφία – Δεν ξέρω, είναι... σαν αυτό που έλεγες πριν για τον πατέρα σου. Που πέθανε την ημέρα που γεννήθηκε ο γιος σου. Επίτηδες, για να σου κάνει τη ζωή δύσκολη.

Ελένη – Δηλαδή πιστεύεις ότι ο Νίκος αποφάσισε να πέσει με το αεροπλάνο του απόψε για να μας χαλάσει τη βραδιά;

Ο Τάκης επιστρέφει.

Σοφία (προτιμώντας να αλλάξει θέμα) – Μήπως να ξανανοίγαμε την τηλεόραση, για να έχουμε επιβεβαίωση... Είναι ώρα για τα αποτελέσματα του λαχείου... Εννοώ, έχει ειδήσεις αμέσως μετά...

Το τηλέφωνο της Ελένης χτυπάει. Η Ελένη διστάζει, αλλά τελικά απαντάει στο κινητό της.

Ελένη – Ναι;... Ναι, η ίδια... (Προς τη Σοφία και τον Τάκη) Είναι αυτοί! Η ομάδα υποστήριξης... Ναι;... Ναι, σας ακούω...

Οι άλλοι δύο φαίνονται αμήχανοι.

Ελένη – Αλλά μας είπατε ότι... Εντάξει... Εντάξει... Ευχαριστώ...

Κλείνει το τηλέφωνο.

Ελένη – Εντόπισαν πέντε επιζώντες, γαντζωμένους σε συντρίμια του αεροπλάνου... Ίσως και έναν έκτο...

Τάκης – Το μπόνους νούμερο.

Ελένη – Προσπαθούν να τους μαζέψουν με ελικόπτερο, αλλά ο καιρός είναι πολύ κακός πάνω από το Αιγαίο... Δεν ξέρουν ακόμα την ταυτότητά τους.

Σοφία – Θα σε ειδοποιήσουν μόλις προχωρήσουν στην κλήρωση... Εννοώ στη διάσωση!

Ελένη – Έχετε δίκιο... Είναι σαν λαχείο. Είναι βασανιστική αυτή η αναμονή. Νιώθω ότι έπαιξα στο λαχείο και περιμένω να δω αν έπεσα στον σωστό αριθμό...

Σοφία – Ναι... Κι αυτό αναρωτήθηκα κι εγώ όταν παντρεύτηκα τον Τάκη... Εννοώ... Αλλά πόσοι ήταν μέσα στο αεροπλάνο;

Ελένη – Δεν ξέρω... Ήταν μικρό αεροπλάνο... Λάρισα-Αθήνα...

Τάκης – Ας πούμε εκατό. Αν υπάρχουν πέντε επιζώντες... Αυτό κάνει μία πιθανότητα στις είκοσι. Είναι πιο ασφαλές από το λαχείο, πάντως...

Ελένη – Ποτέ δεν είχα τύχη στα τυχερά παιχνίδια...

Σοφία – Ξέρεις τι λένε: Τυχερός στα παιχνίδια, άτυχος στον έρωτα...

Ελένη – Ω, Θεέ μου... Ευτυχώς που είστε εσείς εδώ, αλλιώς...

Σοφία – Δεν θες να πας να ξεκουραστείς λίγο στο δωμάτιό μας;

Ελένη – Κι αν πάρουν τηλέφωνο;

Τάκης – Μπορεί να κρατήσει ώρες, ξέρεις... Με την καταιγίδα... Μια διάσωση στη θάλασσα, έτσι, είναι πολύ δύσκολη... Δεν είναι καν σίγουρο ότι θα καταφέρουν να τους βγάλουν ζωντανούς.

Ελένη – Ούτως ή άλλως, δεν θα μπορέσω να κοιμηθώ.

Σοφία – Μπορώ να σου δώσω ένα υπνωτικό, αν θέλεις.

Ελένη – Δεν νομίζω ότι θα φτάσει. Στην κατάσταση που είμαι...

Σοφία – Μπορείς να πάρεις δύο ή τρία. Είναι πολύ ελαφριά...

Ελένη – Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, αλλά δεν θα σας πάρω και το δωμάτιο, κιάλας...

Σοφία – Ξέρεις, κι εμείς δεν πρόκειται να κοιμηθούμε, οπότε...

Ελένη – Ευχαριστώ... Ειλικρινά, δεν περίμενα ότι όλα αυτά θα σας ταρακουνούσαν τόσο όσο κι εμένα... *(Κοιτάζοντας το κινητό της)* Διάολε, το έβαλα στον τηλεφωνητή. Από συνήθεια... Ας δω μήπως μου άφησαν κάποιο μήνυμα...

Η Ελένη απομακρύνεται λίγο για να ακούσει τα μηνύματά της.

Τάκης (στη Σοφία) – Δεν θα καταφέρουμε ποτέ να ξεμπερδέψουμε μ' αυτό...

Ελένη – Όχι, τίποτα ακόμα...

Σοφία – Ε, βέβαια... Πέρασαν μόνο πέντε λεπτά από τότε που πήραν τηλέφωνο...

Τάκης – Και μεταξύ μας, ξέρεις... Μία στις είκοσι πιθανότητες... Καλύτερα να προετοιμαστείς για τα χειρότερα, ε;

Ελένη – Μα πριν λίγο έλεγες ότι...

Σοφία – Δεν θέλουμε να σου δώσουμε ψεύτικες ελπίδες... Έτσι δεν είναι, Τάκη;

Τάκης – Η μητέρα σου έχει δίκιο, τελικά... Πρέπει να προετοιμαστείς για την ιδέα ότι θα μείνεις χήρα.

Σοφία – Άκου, αν ο Νίκος είναι πραγματικά νεκρός, θα το μάθεις σύντομα, έτσι κι αλλιώς... Όχι, καλύτερα να πας για ύπνο, σου λέω... Θες να σου καλέσω ένα ταξί;

Ελένη – Ήρθα με το αυτοκίνητο.

Σοφία – Α, ναι, σωστά...

Ελένη – Και δεν ξέρω αν είμαι σε θέση να οδηγήσω.

Οι δυο τους ανταλλάσσουν βλέμματα γεμάτα απογοήτευση.

Ελένη – Αλλά έχεις δίκιο, θα πάω να ξαπλώσω λίγο στο δωμάτιο. Δεν θα κοιμηθώ, αλλά... Νομίζω ότι χρειάζομαι λίγη ησυχία...

Τάκης – Ναι, κι εμείς... Εννοώ, ναι, φυσικά, το καταλαβαίνουμε απόλυτα. Έτσι δεν είναι, Σοφία;

Ελένη – Πάω...

Σοφία – Ναι...

Η Ελένη βγαίνει, ενώ οι ματιές του Τάκη και της Σοφίας την ακολουθούν υποκριτικά. Μόλις εξαφανίζεται, ζεσπούν σε ενθουσιασμό.

Τάκης – Γαμώτο! 5 εκατομμύρια!

Η Ελένη επιστρέφει. Ο Τάκης και η Σοφία παγώνουν.

Ελένη – Ξέχασα το κινητό μου...

Η Ελένη ζαναφεύγει.

Σοφία – Μέχρι να δω το νικητήριο δελτίο, δεν μπορώ να το πιστέψω. Δείξε μου...

Τάκης – Θα πάω να το φέρω... *(Κάνει ένα βήμα για να φύγει.)* Διάολε, είναι στο δωμάτιο... Με λίγη τύχη, θα αποκοιμηθεί και θα μας αφήσει ήσυχους. Δεν είναι ώρα να την ξυπνήσουμε... Τι λες να ανοίξουμε τη Veuve Clicquot της, όσο περιμένουμε; Να το γιορτάσουμε...

Σοφία – Στο δωμάτιο; Δεν το είδα... Μην μου πεις ότι το έχασες αυτό το δελτίο; Φαντάσου να έπεσε από το κομοδίνο, να βρέθηκε κάτω και να κατέληξε στη σκούπα. Αλλαξα τη σακούλα χθες, και πέταξα τα σκουπίδια σήμερα το πρωί.

Τάκης – Μην ανησυχείς... Είναι καλά φυλαγμένο. *(Ετοιμάζεται να ανοίξει τη σαμπάνια.)* Θα προσπαθήσω να μην κάνω πολύ θόρυβο με τον φελλό... Για να μην την ξυπνήσω.

Σοφία – Καλά φυλαγμένο; Πού;

Τάκης – Στη βαλίτσα μου. Στην πάνω ντουλάπα... Στην εσωτερική θήκη... Δεν σκέφτηκα καν να το βγάλω όταν γυρίσαμε από τη μητέρα σου... Δεν θυμόμουν καν ότι είχα αγοράσει ένα δελτίο, το συνειδητοποιείς;

Σοφία – Στη βαλίτσα σου, λες... Τη βαλίτσα Vuitton;

Τάκης – Ναι... Τη βαλίτσα μου, τέλος πάντων... Μην μου πεις ότι πέρασες και τη σκούπα στη βαλίτσα μου... *(Βλέποντας την αμηχανία της Σοφίας)* Τι;

Σοφία – Ο Νίκος δεν είχε βαλίτσα για να πάει στο Καϊσερί... Οπότε η Ελένη μου ζήτησε να της δανείσω μία...

Ο Τάκης αφήνει τον φελλό να πεταχτεί με θόρυβο.

Τάκης – Της δάνεισες τη βαλίτσα μου; Τον άφησες να πάρει αυτό το σαράβαλο της low-cost εταιρείας με τη βαλίτσα Vuitton μου;

Σοφία – Κοίτα, για τη Vuitton, να σου θυμίσω ότι ήταν ψεύτικη...

Τάκης – Με τον λαχνό των 5 εκατομμυρίων μέσα! Θα μπορούσαμε να αγοράσουμε την ίδια τη μάρκα που φτιάχνει τις αληθινές!

Η Ελένη επιστρέφει.

Ελένη – Άκουσα έναν θόρυβο... Με ξύπνησε... (Βλέποντας τα συννεφιασμένα πρόσωπά τους) Τι έπαθαν τα μούτρα σας; Έχετε νέα, ε; Και είναι κακά, αλλά δεν τολμάτε να μου τα πείτε...

Τάκης – Ναι, μπορούμε να το πούμε κι έτσι...

Ελένη – Ω, Θεέ μου...!

Σοφία – Όχι, δηλαδή... Δεν πρόκειται για τον Νίκο...

Τάκης – Λίγο όμως, ναι...

Σοφία – Ο Τάκης δεν ήξερε ότι του είχα δανείσει τη βαλίτσα του... Οπότε, φυσικά, του ήρθε σοκ... Συναισθηματικό σοκ, εννοώ... Να φαντάζεται τον καλύτερό του φίλο γαντζωμένο στη βαλίτσα του στη μέση του Αιγαίου... Με καρχαρίες να γυρίζουν γύρω-γύρω...

Ελένη – Υπάρχουν καρχαρίες στο Αιγαίο;

Σοφία – Δεν ξέρω, φαντάζομαι...

Ελένη – Ω, Θεέ μου, ναι, η βαλίτσα... Σας χρωστάμε ήδη 1000 ευρώ που δεν πρόκειται να σας επιστρέψουμε σύντομα, και τώρα δεν θα ξαναδείτε ποτέ τη βαλίτσα Vuitton σας. Ευτυχώς που ήταν ψεύτικη...

Σοφία – Υπάρχει ακόμα ελπίδα, σωστά; (Κοιτάζοντας τον Τάκη) Εννοώ να βρεθεί ο Νίκος... μαζί με τη βαλίτσα.

Τάκης – Λες...;

Σοφία – Μια βαλίτσα επιπλέει πολύ καλύτερα από ένα πτώμα! Θυμήσου τις εικόνες που βλέπουμε στην τηλεόραση μετά από αεροπορικό δυστύχημα. Τι επιπλέει στην επιφάνεια; Οι βαλίτσες!

Τάκης – Αν δεν είναι πολύ βαριές, ναι...

Σοφία (στην Ελένη) – Ήταν πολύ γεμάτη η βαλίτσα του Νίκου;

Ελένη – Πέρασε μόνο ένα βράδυ στο ξενοδοχείο στη Λάρισα, οπότε δεν πήρε και πολλά πράγματα...

Οι δύο άλλοι φαίνονται να ξαναπαίρνουν λίγο θάρρος.

Ελένη – Εκτός από όλους τους καταλόγους πωλήσεων, φυσικά. Το χαρτί ζυγίζει έναν τόνο. Δεν μπορούσα καν να σηκώσω τη βαλίτσα για να τη βάλω στο πορτ-μπαγκάζ όταν έφυγε. Ευτυχώς που είχε ροδάκια. Δεν είναι και τόσο άσχημα φτιαγμένες αυτές οι απομιμήσεις. Έχετε δίκιο. Γιατί να χαλάς μια περιουσία να αγοράσεις αυθεντική... Αλλά γιατί θέλετε να μάθετε τι είχε μέσα αυτή η βαλίτσα;

Σοφία – Ε, αν επιπλέον, ο Νίκος μπορεί να γαντζώθηκε πάνω της. Σαν σωσίβιο...

Ελένη – Ναι, καλά... Το ίδιο είναι σαν να κρεμιέσαι από μια πέτρα... Και τέλος πάντων, οι αποσκευές είναι στη σήτα, σωστά; Βουλιάζουν με την καμπίνα του αεροπλάνου...

Ο Τάκης ρίχνει στη Σοφία ένα βλέμμα που θα μπορούσε να σκοτώσει.

Σοφία – Καμιά φορά, όταν εντοπίζουν το αεροπλάνο, το ανεβάζουν στην επιφάνεια. Για να βρουν τα μαύρα κουτιά, να καθορίσουν τα αίτια της πτώσης, και να μαζέψουν τις βαλίτσες – εννοώ τα σώματα – ώστε οι οικογένειες να μπορέσουν να κάνουν το πένθος τους...

Τάκης – Λες...;

Σοφία – Μα ναι! Δεν ξέρω γιατί, αλλά έχω ελπίδα. Έτσι δεν είναι, Ελένη;

Ελένη – Ναι, δηλαδή...

Σοφία – Και το ωροσκόπιό σου λέει ότι είναι η τυχερή σου μέρα, έτσι;

Τάκης (στην Ελένη) – Είσαι σίγουρη ότι έφυγε με αυτή την αεροπορική εταιρεία;

Ελένη – Με την Travel Discount Airways; Ναι, δυστυχώς... Εγώ του έκλεισα το εισιτήριο στο ίντερνετ...

Τάκης (υστερικά) – Με τη βαλίτσα μου, ρε γαμώτο! Με τη γαμημένη τη βαλίτσα μου!

Η Ελένη φαίνεται λίγο αμήχανη. Η Σοφία κάνει νόημα στον Τάκη να ηρεμήσει.

Ελένη – Εντάξει, νομίζω ότι θα σας αφήσω... Θα πάω να κοιμηθώ στη μητέρα μου. Τουλάχιστον, θα είμαι κοντά στα παιδιά όταν ξυπνήσουν. Και αν έχω νέα, καλά ή κακά, θα σας ενημερώσω. Το υπόσχομαι.

Τάκης – 5 εκατομμύρια... 5 εκατομμύρια, ρε γαμώτο! Πείτε μου ότι είναι εφιάλτης...

Σοφία (στην Ελένη) – Ναι, ίσως είναι πιο λογικό...

Ελένη – Εντάξει, θα σας αφήσω να κοιμηθείτε...

Τάκης – Γιατί, νομίζεις πραγματικά ότι θα μπορέσουμε να κοιμηθούμε τώρα;

Ελένη – Θα σας πάρω αύριο το πρωί... Θα το μάθετε σύντομα. Εγώ επίσης. Έχεις δίκιο, Σοφία. Μπορεί να κρατήσει ώρες. Θα πάρω ένα υπνωτικό μόλις φτάσω στη μαμά...

Τάκης – Αχ, όχι! Θέλουμε να μάθουμε, ρε! Τώρα αμέσως! Ε; Δεν θα περιμένουμε έτσι σαν μαλάκες...

Ελένη – Ειλικρινά, με αγγίζει πολύ... το ότι είσαι τόσο συγκλονισμένος. Ξέρω ότι ο Νίκος ήταν φίλος σου... αλλά δεν περίμενα ότι η εξαφάνισή του θα σε επηρέαζε τόσο.

Τάκης – Ανοίγω την τηλεόραση...

Σχολιαστής (off) – Ο τυχερός αριθμός είναι λοιπόν...

Τάκης – Καλά, το καταλάβαμε...

Ελένη (ανήσυχη, στη Σοφία) – Ίσως θα έπρεπε να του δώσεις κι αυτού κανένα ηρεμιστικό, ε;

Ο Τάκης αλλάζει κανάλι.

Σχολιαστής (off) – Είναι πλέον βέβαιο: δεν υπάρχουν επιζώντες από τη συντριβή στη θάλασσα του αεροπλάνου της Travel Discount Airways. Τα άτομα που φαινόταν να είναι γαντζωμένα σε μια σχεδία και θεωρήθηκαν αρχικά επιζώντες, αποδείχτηκε ότι ήταν Αφρικανοί που προσπαθούσαν να φτάσουν στις ελληνικές ακτές με αυτή την αυτοσχέδια βάρκα. Φυσικά, μεταφέρθηκαν αμέσως στο τσάρτερ που θα τους επαναπατρίσει. Μάλιστα, πρόκειται για τσάρτερ της ίδιας εταιρείας. Ας τους ευχηθούμε τουλάχιστον καλό ταξίδι... Χωρίς να αλλάξουμε θέμα, η ταυτότητα του νικητή της υπερ-κλήρωσης...

Ο Τάκης κλείνει την τηλεόραση, συντετριμμένος.

Τάκης – Ω, διάολε... Κανένας επιζών...

Το κινητό της Ελένης χτυπάει. Το παίρνει και κοιτάζει τον αριθμό που καλεί.

Ελένη – Αν είναι η μάνα μου, δεν απαντάω...

Τάκης – Η βαλίτσα μου Vuitton...

Ελένη – Είναι αυτός...

Σοφία – Ποιος, αυτός;

Ελένη – Ο Νίκος... Είναι το νούμερο του κινητού του που εμφανίζεται...

Σοφία – Όχι...

Τάκης (έκπληκτος) – Τι πάροχο έχεις;

Σοφία – Λοιπόν, απάντησε!

Η Ελένη, χλωμή, απαντά στο τηλέφωνο.

Ελένη – Ναι...

Ο Τάκης και η Σοφία κρέμονται από τα λόγια της.

Ελένη – Νίκο; Από πού με παίρνεις; Άκου, μετά βίας σε ακούω... Σαν να με παίρνεις από πάρα πολύ μακριά...

Τάκης – Λογικό... Είπαν ότι δεν υπάρχουν επιζώντες...

Ελένη – Και εσύ με ακούς;... Νίκο;... Εμπρός;... Εμπρός;... *(Γυρνάει στους άλλους με δραματική έκφραση.)* Μας κόπηκε η γραμμή...

Νεκρική σιγή.

Σοφία – Είσαι σίγουρη ότι ήταν αυτός;

Ελένη – Δεν ξέρω... Η γραμμή ήταν πολύ κακή...

Τάκης – Αν είναι στον πάτο της θάλασσας...

Ελένη – Πάντως, η κλήση ήταν από το κινητό του. Ήταν ο σωστός αριθμός...

Τάκης – Ο σωστός αριθμός...

Σοφία – Ίσως εκτινάχθηκε από το αεροπλάνο... και κατάφερε να γαντζωθεί από κάτι...

Τάκης – Από τη βαλίτσα του...

Σοφία – Και σε πήρε με όση μπαταρία του είχε απομείνει.

Ελένη – Ω, Θεέ μου... Μα είπαν ότι δεν υπάρχουν επιζώντες... Είχα αρχίσει να το αποδέχομαι...

Σοφία – Ένα θαύμα είναι πάντα πιθανό.

Τάκης – Ένα θαύμα... Αρκεί να τον εντοπίσουν εγκαίρως πριν τον φάνε οι καρχαρίες...

Ελένη – Φαντάζεστε τον Νίκο, με αυτή την καταιγίδα, μόνο του, στη μέση της Θάλασσας του Μαρμαρά...

Τάκης – Στο Αιγαίο...

Ελένη – Νύχτα, γαντζωμένο από τη βαλίτσα σου...

Σοφία – Το Αιγαίο δεν είναι και τόσο μεγάλο...

Ελένη – Μπορεί να έχει παρασυρθεί... Πώς θα τον βρουν;

Τάκης – Είναι σαν να ψάχνεις βαλίτσα σε άχυρα...

Ελένη – Θα προσπαθήσω να τον καλέσω πίσω... Ακόμα κι αν δεν έχει πολλή μπαταρία, μπορεί να προλάβει να μας περιγράψει πού βρίσκεται. Έτσι θα διευκολυνθούν οι έρευνες...

Σοφία – Βέβαια, αν είναι χαμένος στη μέση της Μαύρης Θάλασσας...

Τάκης – Στο Αιγαίο, γαμώτο!

Η Ελένη πληκτρολογεί τον αριθμό και περιμένει με αγωνία.

Ελένη – Χτυπάει... Ω, Θεέ μου, είναι ο τηλεφωνητής του. Έχω την αίσθηση ότι ακούω μια φωνή από τον άλλο κόσμο... Νίκο; Αν λάβεις αυτό το μήνυμα, θέλω να ξέρεις πόσο σε αγαπάω. Κι εγώ, και τα παιδιά. Σε παρακαλώ, Νίκο. Προσπάθησε να αντέξεις. Για μένα. Για τα παιδιά σου. Και φυσικά για εσένα. Μέχρι να καταφέρουν τα σωστικά να σε εντοπίσουν. Σε φιλώ πολύ, αγάπη μου...

Ο Τάκης και η Σοφία κοιτάζονται συγκινημένοι.

Ελένη – Ήθελα να σου εξομολογηθώ κάτι τελευταίο, Νίκο. Για να ανακουφίσω τη συνείδησή μου. Γιατί μπορεί να μην έχω ξανά την ευκαιρία. Ή το κουράγιο. Σε απάτησα μία φορά. Μόνο μία μικρή φορά. Αλλά δεν μετρούσε, σου το ορκίζομαι. Και σου υπόσχομαι ότι το παιδί που περιμένω είναι δικό σου. Δηλαδή, σχεδόν σίγουρα. Το νιώθω. Αλλά θα κάνουμε το τεστ, αν θέλεις. Ναι, γιατί ξέχασα να σου πω. Είμαι έγκυος, Νίκο. Θα γίνεις μπαμπάς! Οπότε βλέπεις. Πρέπει να αντέξεις!

Η Ελένη κλείνει το τηλέφωνο, αναστατωμένη. Οι δύο άλλοι ανταλλάσσουν ένα αποσβολωμένο βλέμμα.

Σοφία – Αν με αυτά δεν αντέξει...

Αβολο σιωπηλό διάλειμμα.

Τάκης – Το τηλέφωνο...

Σοφία – Δεν ακούω τίποτα.

Τάκης – Όχι, εννοώ το τηλέφωνο του Νίκου. Με το κινητό του θα μπορέσουν να τον εντοπίσουν! Πρέπει να ειδοποιήσουμε τους διασώστες αμέσως. Ίσως υπάρχει ακόμα ελπίδα να βρούμε τη βαλίτσα... Εννοώ, να βρούμε τον Νίκο... Ποιος είναι ο αριθμός τους;

Ελένη (του δίνει το κινητό της) – Ορίστε, ο αριθμός είναι αποθηκευμένος εδώ.

Ο Τάκης πατάει την επανάκληση.

Τάκης – Διάολε, δεν έχω σήμα. Θα δοκιμάσω από το μπαλκόνι...

Ο Τάκης βγαίνει έξω.

Ελένη – Δεν ξέρω αν έκανα καλά που του μίλησα για αυτό τώρα.

Σοφία – Λες...;

Ελένη – Ήταν πριν τρεις μήνες περίπου. Με τον οδοντίατρό μου. Στο ιατρείο του. Δεν ξέρω τι με έπιασε. Ή ήταν η επίδραση της αναισθησίας...

Σοφία – Πες το έτσι... Πως σε ναρκώσε ο άτιμος για να σε εκμεταλλευτεί...

Ελένη – Ε, ήταν τοπική αναισθησία, καταλαβαίνεις... Για μια μικρή κοιλότητα... Γιατί κατά τα άλλα, μπορώ να σου πω ότι το κατάλαβα καλά... Περισσότερο απ' ό,τι με τον Νίκο, τουλάχιστον... Κι εσύ, δεν έχεις απατήσει ποτέ τον Τάκη;

Σοφία – Ποτέ από τότε που παντρευτήκαμε...

Ελένη – Ε, καλά, μόνο έξι μήνες είστε παντρεμένοι. Μετά από δεκαπέντε χρόνια σχέσης...

Σοφία – Ναι, ε, όχι...

Ο Τάκης επιστρέφει, διακόπτοντας τη Σοφία.

Τάκης – Εντάξει, θα κάνουν ό,τι χρειάζεται αμέσως. Και θα μας καλέσουν μόλις έχουν νέα.

Σοφία – Το έχω δει να γίνεται σε αστυνομικές σειρές στην τηλεόραση. Είναι πολύ εύκολο να εντοπίσεις κάποιον με το κινητό του. Και κανονικά, γίνεται πολύ γρήγορα. Ε, τώρα είναι στη μέση του Ατλαντικού, αλλά τέλος πάντων...

Τάκης – Στο Αιγαίο.

Ελένη – Ω, Θεέ μου. Δεν ξέρω αν η καρδιά μου θα αντέξει. Με όλες αυτές τις συγκινήσεις... *(Το κινητό χτυπάει.)* Ήδη;

Σοφία – Βλέπεις...

Τάκης – Έλα, απάντησε!

Ελένη – Εμπρός; Όχι, μαμά, δεν έχω ακόμα επιβεβαίωση για τον θάνατό του, συγγνώμη... Αλλά δεν νομίζεις ότι είναι λίγο νωρίς να ασχολείσαι με τα αγγελτήρια; Άκου, πρέπει να κλείσω, δεν μπορώ να κρατάω τη γραμμή. Περιμένω κλήση... Αυτό είναι... Για τα λουλούδια; Άκου, κάνε ό,τι θες, με στέλνεις... *(Η Ελένη κλείνει το τηλέφωνο, εκνευρισμένη.)* Η ζωή είναι πραγματικά άδικη. Γιατί δεν ήταν η μάνα μου στο αεροπλάνο; *(Το τηλέφωνο χτυπάει ξανά και η Ελένη απαντά, θυμωμένη.)* Ρε, θα μας αφήσεις ήσυχα, ναι! Α, συγγνώμη, νόμιζα ότι ήταν η μάνα μου... Ναι, φυσικά, σας ακούω... Όχι, σας διαβεβαιώνω, δεν είναι αστείο... Ο άντρας μου ήταν σίγουρα σε αυτό το αεροπλάνο, και... Εντάξει, ευχαριστώ... Θα με ενημερώσετε αν υπάρχει κάτι καινούργιο;

Κλείνει, αποπροσανατολισμένη.

Ελένη – Ήταν αυτοί... Κατάφεραν να εντοπίσουν το κινητό του Νίκου...

Σοφία – Και;

Ελένη – Η κλήση προήλθε από τον σταθμό της Λάρισας...

Αυτή τη φορά χτυπάει το σταθερό τηλέφωνο. Η Σοφία απαντά μηχανικά.

Σοφία – Εμπρός; *(Καταρρακωμένη, δίνει το ακουστικό στην Ελένη.)* Είναι αυτός...

Η Ελένη παίρνει το ακουστικό.

Ελένη – Νίκο; Πού είσαι; Όλοι σε ψάχνουν στη μέση της Θάλασσας του Μαρμαρά...! Όχι, δεν είναι αλήθεια...! *(Στους άλλους δύο)* Έχασε την πτήση του! Είναι στο τρένο Λάρισα-Αθήνα!

Τάκης – Υπάρχει Θεός...

Ελένη – Μα δεν ξέρεις τι έχει γίνει; (Στους άλλους δύο) Δεν το ξέρει... Το αεροπλάνο της Travel Discount που έπρεπε να πάρει έπεσε στη θάλασσα... Δεν υπάρχει κανένας επιζών... Δόξα τω Θεώ, είναι θαύμα...! (Στους άλλους δύο) Έμεινε κλειδωμένος στις τουαλέτες του αεροδρομίου της Λάρισας για δύο ώρες... Δεν μπορούσε να ανοίξει την πόρτα... Εντάξει... Θα με πάρεις μόλις φτάσεις στον σταθμό της Αθήνας, σύμφωνοι; Σε φιλώ πολύ, αγάπη μου... (Ετοιμάζεται να κλείσει, αλλά ξανασκέφτεται.)
Ε, Νίκο; Έλαβες το μήνυμά μου; Όχι, όχι, δεν είναι σημαντικό, μπορείς να το διαγράψεις, σου το ορκίζομαι... Τώρα που ξέρω ότι δεν είσαι νεκρός...

Ελένη κατεβάζει το τηλέφωνο.

Ελένη (λάμποντας) – Νομίζω ότι τώρα μπορούμε να ανοίξουμε τη *Neuve Clicquot!*

Ο Τάκης και η Σοφία, αμήχανοι που έχουν ήδη ανοίξει το μπουκάλι χωρίς αυτήν, αλλά χαρούμενοι, κοιτάζονται.

Σοφία – Μα είναι υπέροχο! Έτσι δεν είναι, Τάκη;

Τάκης – Εσύ ξαναβρίσκεις τον άντρα σου, κι εμείς...

Σοφία – Έναν φίλο!

Τάκης – Πότε φτάνει στον σταθμό της Αθήνας;

Ελένη – Σε μια ώρα... Αυτός ο εφιάλτης επιτέλους τελειώνει... Ευχαριστώ. Χωρίς εσάς, δεν ξέρω αν θα τα κατάφερα... Θα πούμε σαμπάνια άλλη φορά... Θα πάω να τον περιμένω όταν φτάσει στον σταθμό, και μετά θα γυρίσουμε κατευθείαν σπίτι... Μετά από αυτή την περιπέτεια, καταλαβαίνετε ότι έχουμε πολλά να πούμε...

Σοφία – Ναι... Ειδικά αν ακούσει το μήνυμά σου...

Τάκης – Μα δεν γίνεται! Θα το γιορτάσουμε όλοι μαζί. Έτσι δεν είναι, Σοφία;

Ελένη – Βέβαια, είναι ο μόνος επιζών... Δεν ξέρω αν... Φαντάζομαι την αγωνία των άλλων οικογενειών που δεν είχαν την ίδια τύχη...

Τάκης – Η ζωή είναι λαχείο! Αρκεί να τραβήξεις τον σωστό αριθμό! Λυπάμαι για τους άλλους, αλλά τι να κάνουμε. Το σόου πρέπει να συνεχιστεί! Και, μεταξύ μας... Με τα νεύρα που έχεις τώρα, δεν πρόκειται ποτέ να παρκάρεις το 4X4 στον σταθμό της Αθήνας, Παρασκευή βράδυ. Θα τον ξαναπάρω. Θα του πω να πάρει ταξί όταν φτάσει και να έρθει κατευθείαν εδώ. Με τη βαλίτσα του...

Ελένη – Ταξί; Ξέρεις, δεν είμαι σίγουρη αν έχουμε τα μέσα...

Τάκης – Αλλά εμείς έχουμε! Έτσι δεν είναι, Σοφία;

Σοφία – Κι εμείς έχουμε καλά νέα να σας ανακοινώσουμε... Τώρα μπορούμε να σας το πούμε... Πες το, Τάκη...

Ενώ ο Τάκης ετοιμάζεται να μιλήσει, το σταθερό τηλέφωνο χτυπάει. Η Σοφία απαντά.

Σοφία – Ναι... Α, Νίκο... Μόλις ετοιμαζόμασταν να σε καλέσουμε για... *(Το χαμόγελό της παγώνει.)* Εντάξει, σου τη δίνω... *(Στην Ελένη)* Είναι ο Νίκος. Άκουσε το μήνυμά σου...

Η Ελένη, αποσβολωμένη, παίρνει το ακουστικό και κατευθύνεται προς το μπαλκόνι.

Ελένη – Άκου, Νίκο, θα σου εξηγήσω τα πάντα, εντάξει; Και μην το παίρνεις έτσι! Ειλικρινά, μετά από ό,τι μας συνέβη, αυτό θα έπρεπε να σε κάνει να δεις τα πράγματα πιο ψύχραιμα, δεν νομίζεις; Σου υπενθυμίζω ότι έφτασες μια ανάσα από τον θάνατο! Το σημαντικό είναι ότι είμαστε ζωντανοί και οι δύο! Είσαι επιζών, Νίκο!

Βγαίνει στο μπαλκόνι για να τελειώσει τη συζήτησή της.

Τάκης – Ω, διάολε... Αυτό μας έλειπε τώρα...

Σοφία – Είναι βέβαιο ότι τώρα δεν θα είναι εύκολο να τον πείσουμε να έρθει εδώ για να ανοίξουμε σαμπάνια μαζί του...

Τάκης – Φαντάσου να μάθει ότι είναι κερατάς και να αποφασίσει να πέσει στο λιμάνι του Πειραιά μόλις φτάσει στην Αθήνα. Με τη βαλίτσα μου...

Η Ελένη επιστρέφει, με κατεστραμμένη έκφραση.

Σοφία – Λοιπόν;

Ελένη – Δεν θέλει να γυρίσει σπίτι... Μιλάει για διαζύγιο...

Τάκης – Μπορεί να έρθει να μείνει εδώ όσο θέλει! Έτσι δεν είναι, Σοφία; Αφού η βαλίτσα του είναι ήδη έτοιμη...

Ελένη – Α, η βαλίτσα, μάλιστα... Αν και δεν είναι το πιο σημαντικό...

Οι άλλοι δύο μένουν εμβρόντητοι.

Τάκης – Τι;

Ελένη – Ε, λοιπόν... Ο Νίκος έχασε την πτήση του, αλλά η βαλίτσα, αυτή είχε ήδη καταγραφεί... Δυστυχώς, μπορείτε να την ξεγράψετε... Έμεινε στο αμπάρι του αεροπλάνου...

Τάκης – Τι ηλίθιος! *(Στη Σοφία)* Όχι, πες μου ότι δεν είναι αλήθεια!

Ελένη – Τουλάχιστον ήταν ευτυχώς μαϊμού, σε έναν βαθμό... Ξέρεις, βέβαια, ότι δεν είναι νόμιμες οι απομιμήσεις... Το είδα σε ένα ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση... Ο Νίκος θα μπορούσε να είχε μπλέξει με το τελωνείο...

Σοφία – Με το τελωνείο; Για μια πτήση από τη Λάρισα στην Αθήνα;

Ελένη – Ναι, αλλά αφού πέρασε από την Ιζμίρ...

Τάκης – Αν δεν φύγει αμέσως, θα τη σκοτώσω...

Η Ελένη ξαφνιάζεται λίγο από την αντίδραση του Τάκη.

Ελένη – Μην ανησυχείς, θα σας αγοράσω μια αληθινή, όπως σας υποσχέθηκα... Το λιγότερο που μπορώ να κάνω...

Τάκης – Με τα χίλια ευρώ που μας χρωστάτε κιόλας...

Ελένη – Λοιπόν, νομίζω πως αυτή τη φορά θα φύγω στ' αλήθεια. Έτσι δεν είναι, Σοφία; Έχουμε όλοι χορτάσει από συναισθήματα για σήμερα...

Η Σοφία σπρώχνει προσεκτικά την Ελένη προς την πόρτα, για να τη βγάλει από τη μέση της οργής του Τάκη.

Σοφία – Άντε, μην ανησυχείς, όλα θα φτιάξουν... Πάρε με αύριο, εντάξει;

Ελένη – Εντάξει, θα σε ενημερώσω...

Η Ελένη ετοιμάζεται να περάσει την πόρτα αλλά γυρίζει μια τελευταία φορά.

Ελένη – Παρεμπιπτόντως, ποια ήταν αυτά τα καλά νέα που θέλατε να μου πείτε;

Η Σοφία την αποχαιρετά βιαστικά και την κλείνει έξω.

Σοφία – Θα σου τηλεφωνήσω αύριο...

Η Ελένη φεύγει. Ο Τάκης και η Σοφία μένουν μόνοι. Καταρρέουν στον καναπέ. Σιωπή βαριά.

Τάκης – Πέντε εκατομμύρια ευρώ...

Η Σοφία τον φιλάει.

Σοφία – Έλα, δεν είναι και τόσο σοβαρό... Το σημαντικό είναι ότι είμαστε ζωντανοί, έτσι; Και είμαστε μαζί...

Ο Τάκης χαλαρώνει λίγο.

Τάκης – Έχεις δίκιο...

Σοφία – Και τι θα κάναμε, δηλαδή, με πέντε εκατομμύρια;

Τάκης – Δεν ξέρω...

Σοφία – Θα άντεχε καν ο γάμος μας μια τέτοια καταιγίδα...;

Τάκης – Και οι φίλοι μας; Κοίτα, παραλίγο να τσακωθούμε με τον Νίκο και την Ελένη...

Σιωπή.

Τάκης – Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι αν είχαμε κερδίσει πέντε εκατομμύρια στη λοταρία, θα χωρίζαμε;

Σοφία – Τα χρήματα μπορεί να σου πάρουν το μυαλό... Όταν ξαφνικά μαθαίνεις ότι μπορείς να ικανοποιήσεις όλες τις επιθυμίες που καταπίεζες μέχρι τότε...

Τάκης – Έχεις δίκιο, η απογοήτευση είναι το τσιμέντο του γάμου... Όταν σκέφτομαι ότι θα μπορούσαμε πραγματικά να γίνουμε πολυεκατομμυριούχοι... Με πιάνει ρίγος...

Σοφία – Έλα, θα περάσουμε ένα ήρεμο βράδυ. Οι δυο μας, μπροστά στην τηλεόραση...

Τάκης – Ξέρεις τι θα με χαλάρωνε στ' αλήθεια...;

Σοφία (με ελπίδα) – Πες το... Είμαι έτοιμη να ικανοποιήσω κάθε σου επιθυμία. Ως αποζημίωση... για την απώλεια της ψεύτικης Vuitton βαλίτσας σου.

Τάκης – Ένα ντοκιμαντέρ για τα ζώα... Για την αναπαραγωγή των βαράνων, ας πούμε...

Ο ενθουσιασμός της Σοφίας μετριάζεται.

Τάκης – Ξέρεις ότι οι βάρανοι είναι πολύ ομαδικοί... Το θηλυκό ζευγαρώνει διαδοχικά με πολλά αρσενικά, και τα αυγά περιέχουν το γενετικό υλικό όλων των εραστών της... Φαντάσου το παιδί της Ελένης. Μισό Νίκος και μισό οδοντίατρος...

Σοφία (πεσμένη) – Έχει μείνει λίγο κρασί... Τουλάχιστον, ό,τι μας άφησε η Ελένη... Θέλεις; Κρασί του ενός ευρώ το λίτρο. Καλύτερα να συνηθίσουμε από τώρα...

Γεμίζει δύο ποτήρια καθώς ο Τάκης ανάβει την τηλεόραση.

Σχολιαστής (φωνή εκτός) – ... Μόλις εντοπίσαμε τα ίχνη της πτήσης της Travel Discount Airways, που πιστεύαμε ότι είχε συντριβεί στη Θάλασσα του Αιγαίου. Ο πιλότος απλώς αποκοιμήθηκε στα χειριστήρια του αεροσκάφους. Αντί να προσγειωθεί στην Αθήνα, συνέχισε την πορεία του μέχρι την Αλάσκα, όπου αναγκάστηκε να πραγματοποιήσει αναγκαστική προσγείωση στον πάγο, λόγω έλλειψης καυσίμων.

Τάκης – Είναι περίεργο, αλλά ξέρεις, έχω την αίσθηση ότι όλο αυτό δεν με αφορά πια.

Το τηλέφωνο χτυπάει. Η Σοφία σηκώνεται σαν ζόμπι για να απαντήσει, ενώ ο Τάκης μένει καθηλωμένος μπροστά στην τηλεόραση.

Σχολιαστής (φωνή εκτός) – Ιδού μερικές εικόνες του αεροσκάφους που τραβήχτηκαν από αναγνωριστικό αεροπλάνο του μεξικανικού στρατού...

Σοφία – Ναι...?

Σχολιαστής (φωνή εκτός) – Δεν γνωρίζουμε ακόμα την τύχη των επιβατών μέσα στην άτρακτο, αλλά σε αυτές τις εικόνες εξαιρετικής ευκρίνειας, φαίνονται ξεκάθαρα δύο πιγκουίνοι που παίζουν με μια βαλίτσα...

Σοφία – Όχι...!

Σε κατάσταση σοκ, η Σοφία κατεβάζει το ακουστικό και επιστρέφει στον Τάκη.

Τάκης – Ποιος ήταν...?

Σοφία – Ο γυναικολόγος της Ελένης... Τέλος πάντων, ο δικός μου... Έχουμε τον ίδιο...

Τάκης – Και λοιπόν...?

Σοφία – Μπέρδεψε τους φακέλους μας... Δεν είναι αυτή που είναι έγκυος. Εγώ είμαι!

Τάκης (*χαμένος*) – Έχετε και τον ίδιο οδοντίατρο...?

Σοφία (*ενθουσιασμένη*) – Είμαι έγκυος από εσένα! Θα κάνουμε παιδί, Τάκη!

Τάκης (*όχι και τόσο χαρούμενος*) – Μα... Νόμιζα ότι δεν μπορούσαμε να κάνουμε παιδιά... Ο γυναικολόγος σου μου είχε πει ότι, με τη φάτσα των σπερματοζωαρίων μου, είχαμε μόνο μία στις εκατομμύριο πιθανότητες να τα καταφέρουμε!

Σοφία – Μα διάβασες το ωροσκόπιό σου! Είναι η τυχερή σου μέρα!

Μάυρο.

ΤΕΛΟΣ

Πληροφορίες για τον συγγραφέα

Γεννημένος το 1955 στο Auvers-sur-Oise της Γαλλίας, ο Ζαν-Πιερ Μαρτίνεζ συμμετείχε ως ντράμερ σε διάφορα ροκ συγκροτήματα προτού ασχοληθεί με τη σημειωτική της διαφήμισης. Στη συνέχεια ξεκίνησε τη συγγραφική του καριέρα γράφοντας αρχικά τηλεοπτικά σενάρια, για να στραφεί τελικά στο θέατρο και να συγγράψει τα πρώτα του θεατρικά έργα. Έχει γράψει περίπου εκατό σενάρια για την τηλεόραση και ισάριθμα θεατρικά έργα, μερικά από τα οποία θεωρούνται ήδη κλασικά (Friday the 13th, Strip Poker). Είναι ένας από τους πλέον παραγωγικούς σύγχρονους θεατρικούς συγγραφείς στη Γαλλία και σε άλλες γαλλόφωνες χώρες. Πολλά από τα έργα του διατίθενται και στα ισπανικά και στα αγγλικά, ενώ θεατρικές παραστάσεις αυτών έχουν ανέβει στις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Λατινική Αμερική.

Ερασιτεχνικές και επαγγελματικές θεατρικές ομάδες που ενδιαφέρονται για κείμενα παραστάσεων μπορούν να κατεβάσουν τα έργα του Jean-Pierre Martinez δωρεάν από την ιστοσελίδα του La Comédiathèque (<https://comediatheque.net/>).

Αυτό το κείμενο προστατεύεται από τους νόμους περί πνευματικών δικαιωμάτων. Η ποινική παραβίαση των πνευματικών δικαιωμάτων θα διερευνηθεί και μπορεί να οδηγήσει σε μέγιστη ποινή φυλάκισης έως 3 έτη και πρόστιμο της τάξης των 300.000 Ευρώ.

Avignon – January 2025

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-317-0

<https://comediatheque.net/>

Κείμενο διαθέσιμο για δωρεάν λήψη